

Sygn. akt III CZ 42/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. S. i M. J.

przeciwko F. S.A. w S.

o ochronę wzoru użytkowego , ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 października 2014 r.,

zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 lipca 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. oddalił powództwo K. S. i M. J., którzy w sprawie przeciwko pozwanej F. S.A. domagali się udzielenia im ochrony prawnej, jako uprawnieni z prawa ochronnego na wzór użytkowy. Wyrok Sądu Okręgowego powodowie zaskarżyli apelacją określając, na wezwanie Sądu Apelacyjnego, wartość przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego na kwotę 10.000 zł. Od oddalającego apelację wyroku Sądu Apelacyjnego powodowie wnieśli skargę kasacyjną, bez podania wartości przedmiotu zaskarżenia wskazując, że wartości tej nie da się ustalić.

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną, jako niedopuszczalną z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia, niższą niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie powodowie wnieśli o jego uchylenie i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego. Podnieśli, że wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie uległa stabilizacji na skutek wyroku Sądu Okręgowego z dnia 18 czerwca 2013 r., a nadto podtrzymali stanowisko, że tak jak przy żądaniu zgłoszonym w pozwie, nie są w stanie określić także wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego. Jego określenie nie było możliwe również w apelacji, a zobowiązanie powodów przez Sąd Apelacyjny na rozprawie w dniu 19 grudnia 2013 r. do jej wskazania pod rygorem odrzucenia apelacji stanowiło naruszenie art. 26 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przewidziane w art. 398² § 1 k.p.c. ograniczenie dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia dotyczy spraw o prawa majątkowe. O majątkowym lub niemajątkowym charakterze prawa, którego dotyczy roszczenie decyduje majątkowy lub niemajątkowy charakter dobra, którego ochrony domaga się powód. Powodowie, którzy nie kwestionują majątkowego charakteru dochodzonych w sprawie roszczeń niesłusznie z faktu, że nie mają one charakteru pieniężnego wywodzą, że nie mieli obowiązku i możliwości oznaczyć w pozwie

wartości przedmiotu sporu, a w dalszych pismach wartości przedmiotu zaskarżenia. Zgodnie bowiem z art. 126¹ § 1 k.p.c. jeżeli przedmiotem sprawy nie jest oznaczona kwota pieniężna, w każdym piśmie należy podać wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu zaskarżenia, jeżeli od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego. Obowiązek oznaczenia wartości przedmiotu sporu obciąża powoda (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.). Obowiązek ten został od powodów wyegzekwowany dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. W sprawie nie zostało wydane z urzędu postanowienie o sprawdzeniu wartości przedmiotu sporu, z którym skarżący wiąże zarzut naruszenia art. 26 k.p.c.

Tożsamość zakresu rozstrzygnięcia kwestionowanego przez powodów w apelacji i w skardze kasacyjnej wyłącza dopuszczalność oznaczenia w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie innej, niż poprzednio w apelacji. W sytuacji, gdy nie sięga ona kwotowego progu dopuszczalności skargi kasacyjnej zasadnie Sąd Apelacyjny odrzucił wniesioną skargę bez wzywania skarżących, którzy uchylili się od oznaczenia wartości zaskarżenia w skardze kasacyjnej, jako „nie dającej się ustalić”, do jej uzupełnienia w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.